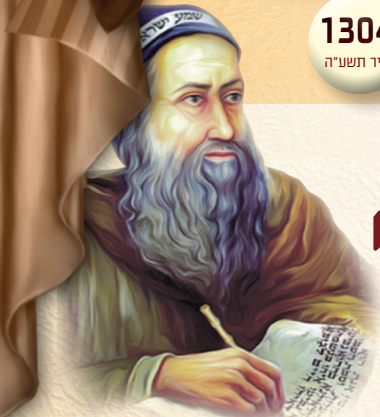

1304
אייר תשע"ה

אור הזוהר

שאלה לכ"ק אדמו"ר שליט"א

2

ספר הזוהר הקדוש

לתנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א

כְּשֶׁהֵנָּה מְקַדֵּישׁ דְּקָה בְּלִבְד לְלִמּוּד דְּף זֹהַר
וּמְצַטְרֵף ל־250,000 לִזְמַנֵּי הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ
נִחְשָׁב כְּאִלוּ אֵתָּה מְסִיִּים 250,000
פְּעָמִים כֹּל סֵפֶר הַזֶּהר!!!

עַל כֵּן כָּל אֲדָמוֹ"ר, רֹאשׁ יְשִׁיבָה, רַב עִיר,
רַב שְׂכִינָה, רַב בֵּית מִדְרָשׁ, מְגִיד שְׁעוֹר שֶׁל
דְּף הַיּוֹמִי, מְלַמֵּד, יִקַּח בְּחֻשְׁבוֹן אֵיזָה נַחַת
רוּחַ הוּא יִכּוֹל לַעֲשׂוֹת לְהַקְבִּ"ה, וְלִהְיִיל
אֵת עַם יִשְׂרָאֵל מִכָּל הַצְּרוֹת בְּלִמּוּדוֹ זֹהַר
הַקְּדוּשׁ דְּף הַיּוֹמִי דְּקָה אַחַת עִם הַצְּבוּר.

לְמַדּוֹ בְּכָל יוֹם פְּתַח אֱלִיָּהוּ, תְּקוּנִים: ל', מ"ג, מ"ח, וְכָךְ
תִּזְכְּרוּ לְסִיִּים אֵת כָּל סֵפֶר הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ

בְּדָקָה בְּלִבְד

הַרְשָׁב"י קוֹבֵעַ: בְּסֵפֶר הַזֶּהר יִצְאוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
מִהַגְלוֹת בְּרַחֲמִים

תְּפִילָּה קִצְרָה לְאוֹמְרָה קִדְּם הַלִּמּוּד:

לְשֵׁם יְהוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהּ, בְּדַחֲלוֹ
וְרַחֲמוֹ, וְרַחֲמוֹ וְדַחֲלוֹ, לְיַחְדָּא שְׁם יו"ד ק"י
בְּנֹא"ו ק"י לְאַקְמָא שְׂכִינְתָהּ מַעֲפָרָא, וְלַעֲלוֹ
שְׂכִינַת עוֹגְנֵי אִם הַבְּנִים שְׂמַחָה, עַל יְדֵי הַהוּא
טְמִיר וְנִעְלַם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. הַרִינִי מִקִּשְׁר
עֲצָמֵי בְּלִמּוּד הַקְּדוּשׁ הַזֶּה לְנִשְׁמַת כָּל הַתְּנַאִים
הַצְּדִיקִים הַקְּתוּבִים בְּזוֹהַר הַקְּדוּשׁ וּבְרֵאשֻׁם
הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרִי יוֹחָאי וְרַבִּי אֱלִעֶזֶר
בְּנֵי, לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ
וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹן בּוֹרְאָנוּ, וּבַהֲדִין סִפְרָא סִפְרָא הַזֶּהר,
יִפְקוּן יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי. יְרָאָה אֵל עַבְדֶּיךָ
פְּעִלָּה וְהַדְרֵךְ עַל בְּנֵיהֶם.

וַיְהִי נַעַם אֲדָנֵי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה
עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה. [ב' פעמים], (סיד ה')

נְשִׂיא אֲרוֹן "מַפְעַל הַזֶּהר הָעוֹלָמִי"

מִחְבְּרֵם שׁוֹל
לְמַעַנְהָ מוֹאֲלֵף סִפְרִים

מפעל הזוהר העולמי

סניף בת ים רח' בר יהודה 50 בת ים

ha-zohar.net • allzohar.com • ha-zohar.com • ha-zohar.info •
dzss.org • dafzoharyomi.com • dailyzohar.com • unityzohar.com

580454064 ט"ו

גדולי הדור בסקו! תרמו למפעל הזוהר העולמי (ישראל לרפוס) והיו שותפים להצלחת עם ישראל על ידי חלוקת דפי הזוהר הימי ספרים ועלונים חינם טל: 0527651911 - www.ha-zohar.info

רע, כִּף עֲנָשׁוּ מִשׁוּם דְּבוּר טוֹב, שְׂבָא לִידוֹ וְיָכַל לְדַבֵּר וְלֹא דַבֵּר. מִשׁוּם שִׁפְגָם אוֹתָהּ הַרוּחַ הַמְּמַלֵּאת, שֶׁהִיא מְתַקֶּנֶת לְדַבֵּר לְמַעַלָּה וּלְדַבֵּר לְמַטָּה, וְהַכֹּל בְּקִדְשָׁה. כָּל שֶׁכֵּן אִם הָעַם הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ עֲקָמָה, וְהוּא יָכוֹל לְדַבֵּר לָהֶם וּלְהוֹכִיחַ אוֹתָם, וְשׁוֹתֵק וְלֹא מְדַבֵּר, כְּמוֹ שֶׁאֲמַרְנוּ שְׂכַתוּב נֶאֱלַמְתִּי דוּמְיָה הַחֲשִׁיתִי מִטּוֹב וְכֹאֲבִי נֶעְכָּר. (תז), נֶעְכָּר בְּמַכּוֹת שֶׁל טְמָאָה. וְזוֹהוּ שֶׁאֲמַר דּוֹד הַמְּלָךְ, מְלָקָה בְּזָה וּמִתְפַּנֶּה מִמְּנוֹ, שְׂכַתוּב (תהלים 19) פִּנְהָ אֵלַי וְחַנְּנִי. מַה זֶה פִּנְהָ אֵלַי? כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (במדבר יב) וַיִּפֶן אֶהְרֵן. יִרְדוּ רַבִּי חֲיִיא וְרַבִּי יוֹסִי וּנְשָׁקוּהוּ. הַתְּחַבְּרוּ יַחַד כָּל אוֹתָהּ הַדֶּרֶךְ. קָרָא עֲלֵיהֶם רַבִּי חֲיִיא, (משלי ד) וְאַרְחַ צְדִיקִים כְּאוֹר נִגְהָ הוֹלֵךְ וְאוֹר עַד נְכוֹן הַיּוֹם.

”עוד אמרו בפרקי דר”א (כ”ג) “כל המלשין אדם בסתר אין לו חלק לעולם הבא.” ועוד אמרו חז”ל כל המקדים רגליו לדבר עבירה מקדימין לו מלאך המות, וכל המלשין על חבירו לשון הרע מיתתו באסכרה, (חסד לאברהם מעיין ה’ נהר ב), הרי ברור שהלשנה (היא לשון הרע) אסורה בהחלט.

... ברור איפוא שאין לספר על מעשה-איסור של שום אדם, כיון שאין שני עדים, והרי ברור שהוא יכחיש הכל, ונמצא שיש כאן הוצאת שם רע בלבד. ומתוך הסוגיא הנ”ל נפסקה הלכה בשו”ע: “ועד אחד לא יעיד אלא בדבר ממון שמביא לידי שבועה, או לאפרושי מאיסורא (ר”ל שעי’ דבריו ימנע אחרים מלהיכשל בדבר איסור, כגון שמספר על קצב שמאכיל טריפות [שזה מותר]), אבל אם כבר נעשה האיסור לא

שָׂאָר הַנְּפֹשׁוֹת אֵין רְשׁוֹת לְדַבֵּר לְפָנָי הַמְּלָךְ, פָּרַט לְזוֹ.

וְעַל כֵּן הַתּוֹרָה מְכַרְיָזָה וְאוֹמְרַת: (תהלים 12) נָצַר לְשׁוֹנֵף מִרַע וְגו’, וְכַתוּב (משלי כא) שִׁמְר פִּיו וּלְשׁוֹנוֹ וְגו’. מִשׁוּם שֶׁאִם שִׁפְתוֹתָיו וּלְשׁוֹנוֹ מְדַבְּרִים דְּבָרִים רְעִים, אוֹתָם הַדְּבוּרִים עוֹלִים לְמַעַלָּה, וּבְשַׁעָה שְׁעוֹלִים, הַכֹּל מְכַרְיָזִים וְאוֹמְרִים: הַסֵּתֵלְקוּ מִסְּבִיב הַדְּבוּר הָרַע שֶׁל פְּלוּנִי! פִּנּוּ מְקוֹם לְדַרְכוֹ שֶׁל הַנְּחַשׁ הַתְּקִיף! אֲזַ הַנְּשָׁמָה הַקְּדוּשָׁה עוֹבְרַת מִמְּנוֹ וּמִסֵּתֵלְקַת וְלֹא יוֹכֵלָה לְדַבֵּר, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים 18) נֶאֱלַמְתִּי דוּמְיָה הַחֲשִׁיתִי מִטּוֹב. וְאוֹתָהּ הַנְּשָׁמָה עוֹלָה בְּכוּשָׁה, בְּצָרָה שֶׁל הַכֹּל, וְלֹא נוֹתְנִים לָהּ מְקוֹם כְּמִקְדָּם. וְעַל זֶה כְּתוּב, שִׁמְר פִּיו וּלְשׁוֹנוֹ שִׁמְר מְצֻרוֹת נַפְשׁוֹ. נַפְשׁוֹ וְדַאי. אוֹתָהּ שֶׁהִיָּתָה מְדַבְּרַת, נֶעֱשֶׂתָה מְשִׁתְּקַת מִשׁוּם הַדְּבוּר הָרַע. וְאֲזַ מְזַדְּמֵן הַנְּחַשׁ, שֶׁהַכֹּל חוֹזֵר לְמִקְוֹמוֹ, וְכִשְׁאוֹתוֹ הַדְּבוּר הָרַע עוֹלָה בְּדֶרֶכִים יְדוּעוֹת וְשׁוֹרָה לְפָנָי הַנְּחַשׁ הַתְּקִיף, כְּמָה רוּחוֹת מִתְּעוֹרְרוֹת בְּעוֹלָם, וְרוּחַ יוֹרְדַת מִהַצַּד הַהוּא, וּמוֹצֵאת אוֹתוֹ הָאִישׁ מְעוֹרֵר אוֹתוֹ בְּדְבוּר רַע, וְהַרוּחַ הַמְּמַלֵּאת הַקְּדוּשָׁה הַזֶּה עוֹבְרַת מִמְּנוֹ. אֲזַ שׁוֹרָה עֲלָיו וּמְטַמֵּאת אוֹתוֹ, וְאֲזַ הוּא סְגוּר.

כְּמוֹ שֶׁעֲנָשׁוּ שֶׁל הָאִישׁ הַזֶּה מִשׁוּם דְּבוּר רַע, כִּף עֲנָשׁוּ מִשׁוּם דְּבוּר טוֹב, שְׂבָא לִידוֹ וְיָכַל לְדַבֵּר וְלֹא דַבֵּר... כָּל שֶׁכֵּן אִם הָעַם הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ עֲקָמָה, וְהוּא יָכוֹל לְדַבֵּר לָהֶם וּלְהוֹכִיחַ אוֹתָם, וְשׁוֹתֵק וְלֹא מְדַבֵּר... נֶעְכָּר בְּמַכּוֹת שֶׁל טְמָאָה

כְּמוֹ שֶׁעֲנָשׁוּ שֶׁל הָאִישׁ הַזֶּה מִשׁוּם דְּבוּר

חיים כלל ד' אות ד', שלאפרושי מאיסורא מצוה לומר. וזל"ק:

אָבֵל אִם (ג) יִרְאֶה לְהֵן, שֶׁהַחֹטֵא יִדַע אֶת עֵצֶם אֲסוּרוֹ וְגַם בְּמִתְכַּוֵּן עֲשֶׂה אֶת הַחֹטֵא כְּבִיאַת עֲרִיזוֹת וְאֲכִילַת דְּבָרִים אֲסוּרִים וְכִיּוֹצֵא בָּזֶה, (ד) שְׁנֵת־פֶּשֶׁט יִדְעַת אֲסוּרֵן בְּיִשְׂרָאֵל, תְּלוּי בָּזֶה, אִם הוּא אָדָם בִּינוּנִי בְּשֶׁאֲרֵי דְבָרִים, שֶׁדָּרְכּוֹ לְהִשְׁתַּמֵּר עַל פִּי הָרֵב מֵהַחֹטֵא, וּבָזֶה לֹא רְאוּהוּ שֶׁנִּכְשַׁל, רַק פַּעַם אַחַת בְּסִתְרָא, אֲסוּרִין לְגַלוֹת אֶת חֹטְאוֹ לְאַחֲרִים, (ו) אֶפְלוּ שְׁלֹא בְּפָנָיו, וְהַמְגֵלָה אוֹתוֹ, אֲשׁוּם אֲשֶׁם עַל זֶה כִּי אוּלַי הַחֹטֵא הֵהוּא שָׁב מִדְּרָכּוֹ הִרְעָה וַיִּגְוֶנֶי בְּרַעֲיוּנֵי עַל זֶה הַחֹטֵא וְהוּא נִשּׁוּא עוֹן לְפָנָי ה', כִּי עָקַר הַתְּשׁוּבָה לְפִי מְרִירוֹת הַלֵּב, וְכִשְׂיִסְפֵּר זֶה אֶת הַחֹטֵא לְפָנָי הַהֵמוֹן, יִהְיֶה לְבוֹז וְלִקְלוֹן בְּעֵינֵיהֶם, אַחַר אֲשֶׁר נָחַם עַל רַעְתּוֹ וְנִסְלַח לוֹ עַל עוֹנוֹ, עַל כֵּן יִחְטֵא וְאֲשֶׁם הָאוּלַי הַמְזַכִּיר עוֹנוֹ. (ז) וְאֶפְלוּ לְדִינֵי הָעִיר אֵין לְגַלוֹת, וְאָף שֵׁישׁ אִתּוֹ עַד שְׁנֵי לְהִקִּים דְּבָר (דא) לֹא בְּלֹאוּ הִכִּי [בְּלֹא זֶה] אֲסוּר לְגַלוֹת, כִּי אֲסוּרִין הַדְּבָרִים לְהִקִּים לְדְבָרֵי וַיִּחְזִיקוּ אוֹתוֹ וְקִבְּעַל לְשׁוֹן הָרַע, וְכִמוֹ שֶׁנִּכְתַּב אַחַר בְּרִיךְ שְׁלֹא יִהְיֶה תּוֹעֵלַת מִדְּבָר זֶה, רַק צָרִיךְ לְהוֹכִיחַ אוֹתוֹ (ח) בֵּינוּ לְכִין עֲצָמוֹ, עַל אֲשֶׁר הִמְרָה אֶת אֱלֹהָיו בְּחֹטְאוֹ, וְשִׁירָאָה לְגִדְרָא אֶת עֲצָמוֹ מִכָּאֵן וְאֵילָךְ מֵהַסְּבוֹת שֶׁהִבִּיאוּהוּ לְזֶה, כְּדִי שְׁלֹא יָבֹא עוֹד לְיַדִּי חֹטֵא, וַיִּזְהַר הַמוֹכִיחַ לְדַבֵּר לוֹ בְּלִשׁוֹן רַכָּה כְּדִי שְׁלֹא יִכְלִימֵנוּ, כְּדָכְתִּיב: הוֹכַח תּוֹכִיחַ אֶת עַמִּיתְךָ וְלֹא תִשָּׂא עָלָיו חֹטֵא (ט) וְכָל זֶה שֶׁפְּתַבְּנוּ הוּא אֶפְלוּ אִם הוּא רַק אָדָם בִּינוּנִי בְּשֶׁאֲרֵי דְבָרִים, וְכָל שֶׁכֵּן אִם

יעיד שאינו אלא כמוציא שם רע על חבירו (חושן משפט, הלכות עדות סימן כ"ח סעיף א'). אלא שבהמשך אותה סוגיא נאמר עוד: ומותר לשנאו שנאמר ... רב נחמן אמר מצוה לשונאו שנאמר "יראת ה' שונאי רע". שאל רב אחא את רב אשי, האם מותר לספר לרבו כדי שישנאהו, אמר לו - אם יודע בעצמו שנאמן הוא על רבו כשנים - יספר לו, ואם לא - אל יספר לו (פסחים ק"ג). מכאן אנו למדים סוג הלשנה שלכאורה מותר. ועל טעם היתר הלשנה זאת כתב המאירי: "ואף על פי שאין ראוי להעיד בו, מותר לשונאו ולהשניאו למי שסמוך על דבריו ומאמין בו" (פסחים ס"ט). נמצא היתר הלשנה קיים במקרה אחד בלבד, לספר לרבו א יודע שמאמין בו כמו לשנים, והמטרה כדי להשניאו עליו כדין עבריין.

אלא שה"חפץ חיים" (כלל ד' בבאר מים חיים אות ל"ב) הגביל היתר זה בחמישה תנאים:
א. שיראה המעשה בעיניו דוקא.
ב. שהאיסור מפורסם בכל ישראל.

ג. שלא יגזים במאומה.

ד. שיכוון לתועלת שיתרחקו בני אדם ממנו עד שישוב בתשובה.

ה. שלא יגנהו בצניעא, ויחניף לו בפניו. בכל הנ"ל יכול לעמוד אדם ירא ה' בכל לבו ונפשו. ולכן לא זו בלבד שאין לעודד תופעה זאת של הלשנה, אלא שחובה להתנגד לה בתוקף רב, ורק אדם שהגיע למעלה גדולה של "וכל מעשיך יהיו לשם שמים" רשאי הוא להשתמש בהיתר הנ"ל כשעת צורך גדול. ובחפץ

בהלכות רוצח פרק יג והובא בחושן משפט בהלכות פריקה וטעינה בסימן רעב דעל זה כתוב בתורה כי תראה חמור שונאך, וכו' אף על פי כן נראה דעדיין הוא בכלל עמיתך לענין לשון הרע כל זמן שלא עבר על זה כמה פעמים וכדלקמן בסעיף ז'

וראיה לזה דהרי דינא דרבינו יונה שכתבנו גם כן כתב במאמר רטו ולא נכון לגלותם זולתי לחכם צנוע וכו' רק הרחק ירחיק מחברתו וכו' ופשוט דמקורו הוא מגמרא דפסחים (בדף ק"ג ע"ב) במימרא דמהו למימרא ליה לרבו למישנא ליה וכו' ואפילו הכי משמע מדברי רבינו יונה דעדיין הוא בכלל עמיתך לענין זה, וכן משמע לקמן מדבריו גם כן במאמר ריט דאפילו אם משפטו לשנות באולתו דצריך על ידי זה לגלות לשופטי העיר אפילו הכי עדיין הוא בכלל עמיתך שאסור לגלות לאחרים, וכן משמע גם כן במאמר רכ שכולו לקוח הוא מגמרא דפסחים הנל להמעייין ובודאי מותר לשנוא אותו ואפילו הכי כתב לייסר החוטא בהצנע ולא ילבינו פניו ברבים כמו שכתוב הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא, אלמא דאף דמותו לשנוא אותו על פי התורה כי תו איננו בכלל אחיך ועל זה כתיב בתורה שונאך אפילו הכי לענין להרע לו בידים דהיינו להלבינו אסור, והוא הדין לילך ולגנותו בפני אחרים אסור דלא יצא עדיין מכלל עמיתך לזה, ולא התירה התורה רק לשנוא אותו בלבד, ואם כן הוא הדין בעבירה שאינה מפורסמת והתרה אותו

המשך בעלון הבא

הוא איש תלמיד חכם וירא חטא, אף עתה גבר יצרו עליו, בודאי עון גדול הוא לפרסם חטאו ואסור אפלו להרהר אחריו כי בודאי עשה תשובה, ואף אם יצרו נתחזק עליו פעם אחת, נפשו מרה לו אחר כך על זה ולקבו ירא וחרד מאד על אשמתו, וכמו שאמרו חז"ל: אם ראית תלמיד חכם, שעבר עברה בליה אלא תהרהר אחריו ביום, שבודאי עשה תשובה.

הגהה: וכל זה שכתבנו באלו הסעיפים הוא בשאין הדבר הזה מועיל לאפרושי מאסורא, אבל אם הוא (ט) מועיל לאפרושי מאסורא, כגון, שראה לאשת איש שזנתה, דמן הדין נאסרה עבור זה להבעל, אפלו ראה דבר זה ביחיד, צריך (כ) לגלות (כא) להבעל כדי להפרישו מאסור, ודוקא אם ראה בעצמו שזנתה, דמן הדין נאסרה על ידי זנות להבעל, אבל אם שמע זה מאנשים אחרים, דמן הדין לא נאסרה על ידי זה להבעל, או שאר אפנים כיוצא בזה אסור לגלות. ואפלו אם ראה בעצמו שזנתה, לא יגלה, רק אם הוא משער, (כב) שאפשר שהבעל יאמין לו כבי תרי (כשני עדים) ויפרש על ידי זה ממנה, אבל בלאו הכי אסור לו לגלות דבר זה להבעל וכל שכן לזולתו. (הגהה).

(ג) יראה להן. כל הסעיף זה נלקח מדברי רבינו יונה במאמר רטו וריח וריט עיין שם היטב וגם במאמר רכ.

(ד) שנתפשט ידיעת איסורן. ונראה דהוא הדין בעבירה שאינה מפורסמת והתרה אותו מקודם, ואף שכתב הרמבם